

РЕЦЕНЗІЯ

**Домбровської С.М., Помази-Пономаренко А.Л., Пороки С.Г.,
Семілетова О.С. на тему «Напрямки розвитку державного управління у
сфері охорони громадського порядку»**

Сьогодні національна та публічна безпека України зазнають потужного дестабілізуючого зовнішнього впливу держави-агресора. Її дії спрямовані на поширення серед населення негативних явищ і процесів, з метою посилення міграційних потоків, зниження рівня соціально-економічного розвитку держави та регіонів та ін. Унеможливлення дії такого впливу рф вимагає гарантування та захисту національних інтересів – держави, суспільства та окремо взятого громадянина. Узгодження зазначених інтересів має відбуватися одразу в декількох напрямках, а саме: гарантування територіальної цілісності держави та її суверенітету, а також публічної безпеки загалом, у т.ч. за рахунок забезпечення соціальної згуртованості та розвитку найважливіших сфер суспільної життєдіяльності.

У той же час, реалізація зазначених заходів є ускладненою через постійні обстріли рф цивільної та критичної інфраструктури, до якої відносяться об'єкти соціального забезпечення, установи й організації, що надають публічні (адміністративні) послуги. Крім того, складності додає те, що в Україні має місце загострення соціально-економічних проблем, збільшення проявів негативної поведінки серед суспільства, підрив ресурсного потенціалу його розвитку тощо. Вирішення цих проблемних питань має відбуватися в межах правового поля з метою забезпечення належного функціонування всіх сфер суспільної життєдіяльності. Варто відзначити, що в досліджуваній сфері прийнято Закон України «Про національну безпеку України (2018 р.), Стратегію національної безпеки України (2020 р.) тощо. Проте наявні реалії та вимоги суспільства висувають нові вимоги до чинного законодавства в частині актуалізації стратегічного планування саме сфери охорони громадського порядку та забезпечення цивільного захисту України. Для цього необхідне проведення ґрунтовного наукового дослідження та розробка науково-методичних засад щодо вдосконалення та розвитку організаційно-правового забезпечення в умовах реалізації її євроінтеграційних прагнень. На наш погляд, розробка таких засад – це шлях до вирішення та попередження масштабних криз і надзвичайних ситуацій у сфері національної безпеки загалом і публічної (громадської) безпеки зокрема.

Отже, вибір авторами теми рецензованого монографічного дослідження є цілком об'єктивним і вдалим, а сама тема – важливою й актуальною для фундаментальної та прикладної науки.

У продовження відзначимо, що монографія Домбровської С., Помази-Пономаренко А., Пороки С., Семілетова О. містить визначення, по-перше, генези формування нормативно-правової бази з питань формування та реалізації публічної та громадської безпеки (розділи 1). А по-друге, сучасних проблем, пов'язаних із виконанням вимог вітчизняного законодавства в такій сфері (розділ 2, 4). При цьому авторами слушно акцентується увага на її нових інтенціях, а саме: здійсненні середньо- і довгострокового стратегічного планування у сфері забезпечення громадської безпеки, що передбачає активну діджиталізацію такої сфери.

До позитивних рис рецензованої монографічної роботи можемо також віднести те, що авторами справедливо висловлена гіпотеза щодо важливості посилення інституціонально-секторальної складової з метою забезпечення національної безпеки в Україні в умовах війни (розділ 3).

Крім того, рецензована дослідницька робота відзначається обґрунтуванням важливих практичних рекомендації у сфері правового забезпечення національної безпеки України. Актуальність наданих авторами рекомендації підтверджена довідкою про впровадження Громадською організацією «Центр інноваційних технологій управління», а також актом впровадження в навчальний процес.

Варто зазначити, що представлена на рецензування монографія Домбровської С.М., Помази-Пономаренко А.Л., Пороки С.Г., Семілетова О.С. побудована логічно та послідовно, а також відзначається виваженою архітектонікою. Автори повністю досягли поставленої мети, розкривши результати проведеної наукової розвідки, що ґрунтується на системному й етатичному підходах. Зважаючи на вищенаведене, вважаємо, що рецензована монографія може бути рекомендована до видання.

*Доктор наук з державного управління, доцент,
декан факультету національної безпеки,
права та міжнародних відносин
Державного університету «Житомирська політехніка»
Лариса СЕРГІЄНКО*